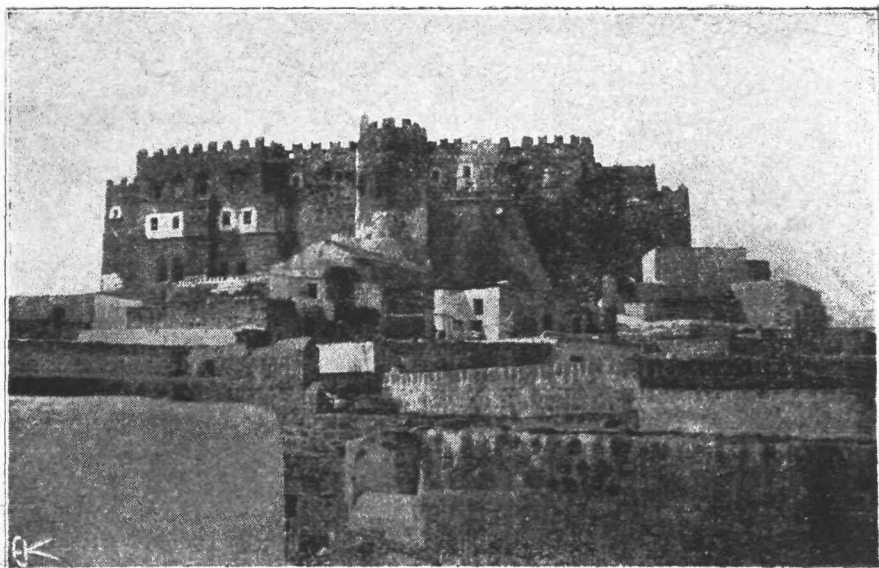

Ἡ Πάμμος, ἔνθα οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου ἐζηροῦχθησαν ὑπὲρ τῆς ἰδρύσεως Ἀυτονόμου Πολιτείας.

★ ΣΕΡΕΝΑΤΕΣ ★

LIEBESABENDLIEDER

ΥΧΤΑ εἶναι, νύχτα βα-
θειά καὶ κατασκότεινη.
Ὁ ὁρῆμος ἔρημος καὶ
σιωπηλὸς σὺν πεθαμέ-
νος, καὶ τὰ κατάλευκα
γύρω, σπίτια κοιμοῦν-
ται μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἀπὸ μακριά, πολὺ μα-
κριά, ἀκούεται ἓνας γκιώνης ποὺ σκορπίζει στὴ
νύχτα τὸ τραγοῦδι του, ἀνατριχιαστικό, μονότονο,
σὺν τὸ κλάμμα κάποιας θλιμμένης ψυχῆς... Ὅλα
κοιμοῦνται ὀλόγυρα...

...Ποῖος εἶναι ὁ χλωμὸς τραγουδιστὴς ποὺ πλα-
νιέται μόνος τέτοιαν ὥραν κ' ἐνώνει τὸ κλάμμα του
μὲ τοῦ γκιώνης; Γιατί ἀργοπερπατάει ἔτσι σὺν σκιά,
ὅταν ὅλα κοιμοῦνται;... Κατάμαυρα εἶναι στὸ σκο-
τάδι τὰ μαλλιά του, καὶ τὰ μάτια του λάμπουνε, λά-
μπουνε... Ἀπ' τὴν κιθάρα του βγαίνουν λυπητεροὶ
οἱ ἦχοι καὶ τὸ τραγοῦδι σταλάζει ἀπὸ τὰ χεῖλια του
μισοδόυστο καὶ ξεψυχισμένο:

«Ἦθθα πάλι, ὦ πολυαγαπημένη μου, ἔρημος με-
τ' ἡ νύχτα γιὰ σέβανε νὰ τραγουδήσω θλιβερά. Τὰ μά-
τια μου δὲν θέλει νὰ τὰ κλείσῃ ὁ ὕπνος κι' ἄδικα
μὲ προσμένει τὸ κρεβάτι... ὦ! κοιμήσου σὺ, ἀγαπη-
μένη μου, μὲ τὰ μεγάλα μάτια! τὸ κλάμμα μου δὲν θὰ
σὲ ξεπνήσῃ καὶ δὲν θ' ἀφήσῃ τὸ ποθητό σου σῶμα γιὰ
μένα τὸ κρεβάτι... Ἄς σκίψῃ μονάχα ἡ γυνὴ σου
στὰ ὄνειρά της, νὰ ἰδῇ ἀπὸψε τὴ δική μου θλίψη.

«...Ὅλα γύρω μου κοιμοῦνται. Μόνον ἐγὼ ἀγορεύω
στὰ σκοτάδια, γιατί ἡ ἀγάπη μου ἀπὸψε θέλει νὰ ξε-
σπάσῃ σὲ πικροὺς λυγμοὺς καὶ κλάμματα.

»Τὰ μάτια σου κοιμῶνται τυλιγμένα στοὺς πέλλους
τοῦ ὕπνου... Νὰ τὰ ξεπνήσω πῶς θὰ ἤθελα, καὶ νὰ τὰ

Ξαναγλείσω ἔπειτα ἐγὼ μέσα σὲ πέλλους, πέλλους
ἡδονῆς.

»...Καὶ τὰ χεῖλια σου τὰ κόκκινα σὰν τὰ γαυροφάλλα
καὶ σὰν τὴ ροδοδόσι, ἤθελα νὰ τὰ φιλήσω σ' ἓνα φιλὶ
μακρότερο κι' ἀπ' τὴ ζωὴ μας. Εἴν' ἡ καρδιά μου
τόσο διγασμένη γιὰ φιλιὰ, φιλιὰ ἡδονικὰ κ' ἀτέλειωτα!...

»...Κύτταξε τ' ἀστρά τοὺς λάμπουν στὸ σκοτεινὸ οὐ-
ρανό, —ὡ μοιάζουν μὲ τὰ μάτια σου στὴ λήμνη—καὶ οἱ
γοτρώμενονε στὸ χάος σὰν ἀπὸ ἡδονῆς ἀγκαλιάσματα...

»Καὶ τὸ χεράκι σου, ὦ γλυκεριά μου, εἶναι σὰν μὴ
ἀκτίνα φεγγαριοῦ κι' εἶναι ὀλόλευκο σὰν χοῦρος καὶ
σὰν ἀφρός... ὦ φιλιὰ, φιλιὰ ἀτέλειωτα νὰ τοῦθινα...

»...Ἡ προὴ τῆς νύχτας εἶναι σιγαλή, σιγαλή καὶ μω-
ρωμένη ἀπ' τ' ἀναστενάγματα τῶν λονλονδιῶν... Ἡ ἀγκα-
λιά μου εἶναι λεωμένη καὶ προσμένει σὲ ἀπὸψε γ'
ἀκουμπήσῃς... Χτυπάει, χτυπάει ἡ καρδιά μου καὶ τόσον
πόνο σκορπίζει ἀπὸψε μεσ' τὴ νύχτα, ποὺ καὶ τὰ γα-
υροφάλλα τοῦ στολίζουν τὸ παρόνθός σου θὰ γύρουν
μαρομμένα στὸ σκοτάδι...

Ἡ νύχτα εἶναι ἀπαλή, βελονόενα, σὰν ἐτοιμοθάνατη
καὶ τίποτα δὲν τὴν τρομάζει μονάχα ὁ πόνος μου ξε-
σχίζει τὴ σιωπὴ σὰν δάκρυα ποὺ σταλάζουν τὰ λονλονδία...

»Ὁ πόνος, ὁ πόνος καὶ ἡ ἀγάπη μέσα στὴν καρδιά
μου μεγαλώνουν. Δὲν ἔχω πιά τὴ δύναμι γιὰ σέβανε νὰ
τραγουδήσω... Στὰ χεῖλια μου ξεψιγᾷ καὶ πεθαίνουν
ἀπαλὰ τὰ λόγια μου...

Αὐτὰ εἶπε τὴ βραδυὰ ἐκείνη ὁ τραγουδιστής, κι'
ἐξουδίσθηκε πάλι στὴ βαθειὰ κατασκότεινη νύχτα. Τὰ
βήματά του ἀντήχησαν λίγο στὴ νυχτερινὴ σιωπὴ
κι' ἔπειτα ἐχάθηκαν... Ὁ ὁρῆμος ἔμεινε σιωπηλὸς
σὺν πεθαμένος καὶ τὰ κατάλευκα σπίτια κοιμοῦνταν
στὸ σκοτάδι... Ἀπὸ μακριά ἀκούονταν ὁ γκιώνης
ποὺ σκόρπιζε τὸ τραγοῦδι του ἀνατριχιαστικό, μονό-
τονο, σὺν τὸ κλάμμα κάποιας θλιμμένης ψυχῆς.
Ὅλα κοιμοῦνται ὀλόγυρα.